szívem minden emléke csak,
s mintha más tenyeréből folyna,
mit iszom, ez a könnypatak.
Ford. Kassai Kelemen János

TASKENT KIVIRÁGZIK

A városban titkos parancsra
világosság gyúlt hirtelen —
fehér szellem, minden udvarba
beszökött puhán, nesztelen.

Szónál élőbb a sóhajtása,
s a kék égben, mely csupa fény,
ott hever égő hasonmása
a kanálisok fenekén.
Ford. Kassai Kelemen János

MUSZTAI KARIM VERSEI

Musztai Karim a szovjetunióbeli baskír költészet legjelentősebb alakja. A baskírok az Ural déli lejtőin élő török–tatár népcsoport, mintegy hárommillió lakos. A Baskír Autonóm Köztársaság fővárosa Ufa. Musztai Karim első könyvei a világháború után láttak napvilágot. Orosz nyelvre eddig nyolc verskötetét fordították le. Az alábbi verseket a *Válogatott líra könyvtára* sorozatban, a Molodaja Gvargyija Kiadó gondozásában megjelent kötetből választottam ki. A kis füzet 74 ezer példányban jelent meg, ára 5 kopejka (70 fillér).

Honfitársa és kollégája, Kaiszin Kuliev így nyilatkozik a legnagyobb, élő baskír költőről: „Musztai Karim költészete sokszínű és széles skálájú. Oroszország, Bulgária, Vietnam és a Kaukázus egyként témái. Más költő azonban néha akkor is beszűkül, ha a világ minden országáról ír verset. Musztai Karim költészete azonban belső lényege miatt sokszínű, fényben gazdag, olyan fényben, amely belülről világít, mély emberi bölcsességben, természetességben és valódiságban." *(d. gy.)*

EZT A DALT ANYÁM DALOLTA

Ezt a dalt anyám dalolta,
karja közt míg ringatóztam,
ezt a dalt anyám dalolta,
útrakészen hogyha voltam,

anyám ezt a dalt dalolta,
ó de régen fekszik holtan,
egyre messzebb száll a hangja,
egyre közelebb e dallam.

„Szikra szikra lánggá csak a
szél lobbantja,
de kialszik s nem marad más,
csak a hamva.

Csepp a csepphez és utána
tenger árad.
de a csepp csupán magában
mind kiszárad.

Ember ember utat épít
a világon,
de egy ember hosszú fűben
eltűnt lábnyom.

A virágot a virágot
mind dicsérik,

de egy virág? Letapossák,
vagy letépik.

A dicsőség ne feledd el
nem talált kincs,
szőrin-szálán vész az ember,
ha barát nincs.

Lábad nyomát, lábad nyomát
fű ne érje.
Aki csepp, azt csak a tenger
vize védje."

Ezt a dalt anyám dalolta,
karja közt míg ringatóztam,
ezt a dalt anyám dalolta,
útrakészen hogyha voltam.

Ford. Dalos György

SZEMEKBE NÉZEK

Az út a lábaké. A gondolat
az éneké. Figyeld hát, mint megyek.
Nappal a nap, éjjel a csillagok
vezetik léptemet.

A szél, ha szembejön, égeti ajkam,
hajamba fújja éveim porát.
Este házaknál zörgetek az ajtón
s a szíveken... És úgy megyek tovább.

De előbb-utóbb eltűnik az új nap,
szürkén borítja rá az ég ködét.
S a csillagok, azok is megvakulnak.
A mindenség köröttem oly sötét.

Mikor egy szakasz már hátam mögött van
az útból, mit életnek nevezek,
emberszemekben, mint a csillagokban
nézem: hogyan tovább, másképp nem is lehet.

Fénylik a nap, de fagyosak az esték,
ében alkonyok, olvatag delek.
Az én utam ne csillagok vezessék,
de mint a csillagok, az emberi szemek.
Belőlük, öröm, bánat mind kitessék.

Szemekbe nézek, s bennük utamnak fénye lobban;
hogy ne hibázzak, ne csaljak dalomban.

Ford. Dalos György